

Talet

En svettdroppe. Han kände den i pannan men ville inte stryka bort den. Ingen skulle märka något ändå. Tv-kamerorna var för långt bort. Bara det inte blev fler. Fokus, han måste fokusera. Framför honom låg några ark med papper, dagens viktigaste tal.

– Herr talman. Jag har några saker jag skulle vilja säga om regeringens politik.

Det var skrivet av en av de bästa talskrivarna han någonsin träffat. Dessutom såg hon bra ut och var trevlig. Men det spelade ingen roll nu. Nu var det han som var partiledaren för det stora oppositionspartiet. Hans uppgift var att säga regeringens nya budget längs med fotknölnarna, ja kanske ännu längre ned. Många gånger hade han läst det, uttalat orden med olika tonfall framför badrumsspeglarna. Han borde kunna allting utantill nu. Och även om han skulle glömma något var det bara att titta ned i pappret. Det var skrivet med stor stil, han skulle inte behöva ta fram glasögonen.

– Regeringens senaste förslag och den budget som lades för några veckor sedan visar hur regeringen struntar i...

Ytterligare en svettdroppe trängde fram. Han hatade skrivna tal, han ville tala fritt ur hjärtat. De flesta såg honom som en stor retoriker men inte om han behövde uttala något som någon annan författat. Han tog upp pappret och fortsatte.

– Ja den visar verkligen hur regeringen struntar i de arbetslösa.

Skärpning, skrek han till sig själv långt där inne i hjärnans skrymslen. Talet var inte särskilt långt, han behövde bara läsa upp det. De som lyssnade skulle få höra kärnan av politiken i hans parti. Det var mycket ideologiskt och starkt. Om ett par minuter skulle det vara klart.

Regeringens företrädare skulle bita sig i läppen i hopp om att komma på någon förträfflig motreplik. Men de skulle få svårt. Bara han läste upp det som Helena hade skrivit. Hon satt där uppe på läktaren och väntade på att han skulle lyfta hennes text till något magiskt. Han var skyldig henne det.

– Låt mig börja med sidan 53 i budgeten. Jag undrar hur många som egentligen läst det som står där.

Varför hade han blivit partiledare? Det är klart att det var smickrande att de ville att han skulle leda det här partiet. Och nu var han här. Den första debatten, det första riktiga talet som han skulle hålla. Där varje ord processats i veckor. Han kunde inte förneka att han var imponerad av hennes sätt att uttrycka sig. Få det svåra och obegripliga att bli konkret och vardagsnära. Niklas i Farsta som var arbetslös skulle känna igen sig och veta att det var bra. Men det hjälpte inte. Svetten forsade fram på ryggen. Tack och lov att kavajen inte visade att skjortan var genomblöt. En ny fin slips hade han fått av staben, en slips som han skulle ha just idag. Den var ljus grön, med lite mörkare gröna linjer. Det viktigaste talet på mycket länge.

Helena i all ära, men det var inte hans ord. Fokus mumlade han halvhögt och bet sig i tungan. Men det var för sent. Handen släppte det vita A4-arket som för bara någon timme sedan legat varmt och inbjudande i skrivaren. Nu stod han naken och sårbar framför kammaren. Han flyttade blicken något så att han inte såg henne på läktaren. Sen talade han.

– Jag har ett långt tal här, där jag tänkt mala sönder regeringens politik, stavelse för stavelse. Men jag kan inte. Jag måste säga att jag tycker att regeringen sköter sig alldeles utmärkt. Ja, jag önskar att det hade varit mitt parti som hade lagt den där budgeten för några veckor sedan. Men det är det inte. Det är regeringens förtjänst att allting går bra. Att arbetslösheten är låg beror till stor del på vår statsminister. Vi skulle inte kunna göra det bättre. Bra jobbat, fortsatt så. Det var allt jag ville säga. Tack herr talman.